Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

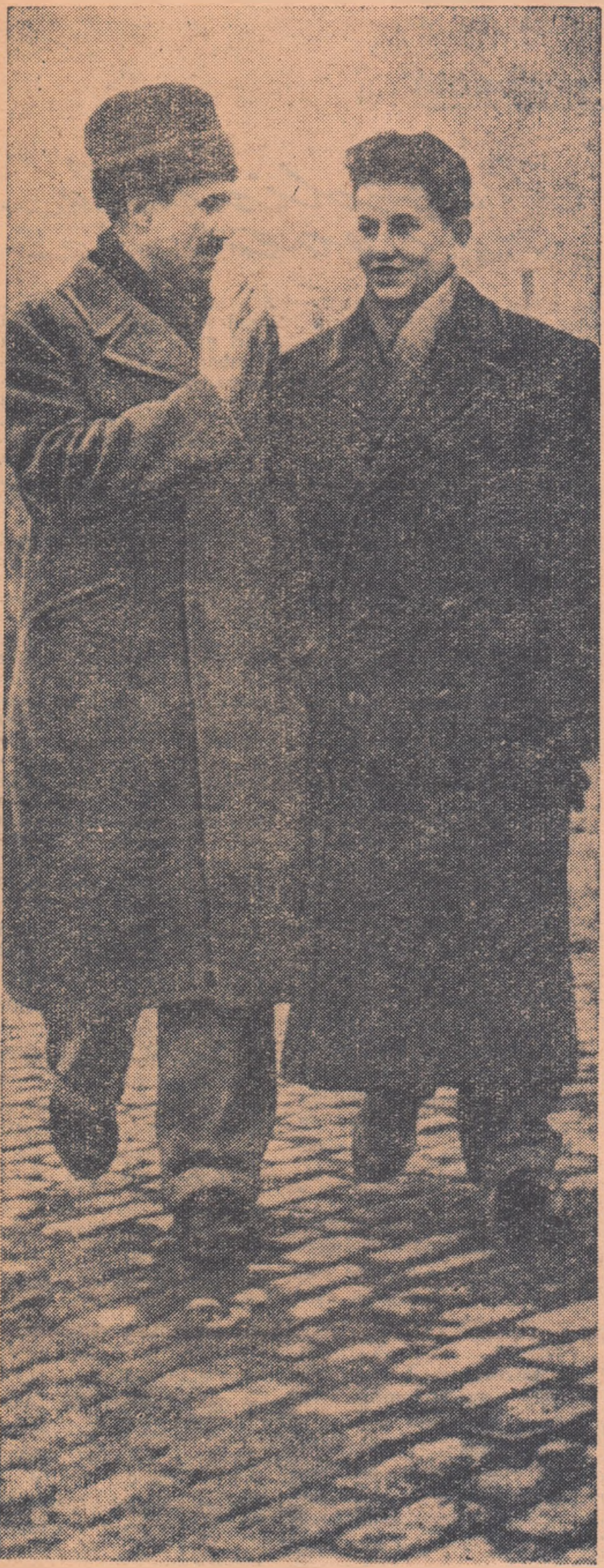
Trăiască victoria în alegeri a F.D.P.

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 10 (570) * sîmbătă 2 feb 1957 * 4 pag. 15 bani

TATĂL ȘI FIUL
Foto Gr. PREPELIȚA

Mîine, sărbătoare

Aburul verzui al dimineții de iarnă se destramă cîte puțin. Orașul începe o zi nouă. Doi oameni au ieșit în liniștea și răcoarea străzii. Pașii li se pierd curînd, undeva. Numai gospodina a rămas să-i petreacă mult cu ochii, din prag. Siluetele celor doi sînt cam deopotrivă. A unuia doar e ceva mai aplecată, semn că poartă în desaga vieții ani mai mulți.

N-am fost de față, în casa mică, la pregătirile de plecare ale celor doi. Dar să-mi închipui cred că am îngăduință. Mama, ca orice mamă, a pregătit grijulie ceaiul fierbinte și bun. Tot ea a pregătit și pachețelele cu gustări, pe care le-a strecurat în buzunarele paltoanelor. Apoi s-a auzit o sirenă departe și...

Cînd gospodina din casa mică va fi gata și ea de plecare la piață, cei doi vor fi ajuns la treburile lor. Adică la fabrica „Steaua Roșie".

Pînă cînd s-a aprins o lumină

Dacă vreți să-i cunoașteți, întrebați-l pe portarul fabricii, care i-a salutat zîmbind adineaori, cînd intrau. O să-ți răspundă: „Cine-s? Familia Scurtu. Constantin și Ion. Tatăl și fiul. Lucrează la sectorul III".

Vă așteptați desigur să vă duc acum în sectorul III, să completăm acolo cunoștința. Dar nu. O să mergem, cu puterea asta năzdrăvană a gîndului, o să mergem prin vremuri și locuri, într-altă parte. In satul craiovean Săcele, cu 40 de ani în urmă. Constantin Scurtu pe atunci n-ajunsese la vîrsta școlii. Se juca cu alți copii în praful uliței. Uneori însă rămînea cu privirile aninate de zări, cu sfială și așteptare, cînd se ivea cîte o făptură singuratică, în zdrențe kaki. Pe taică-său abia îl cunoscuse. Știa că se află acum undeva, departe, unde bubuie tunurile, și că va veni odată să-l ridice din colb cu brațele-i voinice și să-l sărute. Dar n-a mai venit. A adus poștașul o hîrtie doar, și mama a plîns tăcută, mult.

Anii de școală în sat i-au fost triști, plini de sărăcie și umilințe. Cînd a socotit că poate munci, a plecat din sat. La ce-ar fi rămas? Pămînt puțin, guri multe. Trebuia să-și caute pîinea în lumea largă.

Și a venit la București. A lucrat întîi la o fabrică de oglinzi. Pe urmă la CFR. Pe urmă... Peste tot însă era la fel. Palme, înjurături, leafă de nimic. Vlăguit de muncă, flăcăul de 15—16 ani își adăpostea somnul puțin prin maghernițe. Bucuriile, nădejdile, i le înghițise orașul, înainte de a se fi născut.

Și-a întemeiat familie. Amărăciunile erau tot mai mari. Pînă într-o zi, cînd pentru familia aceasta s-a aprins o lumină cum s-a aprins pentru atîtea și atîtea familii, pentru atîția și atîția oameni trudiți și necăjiți de pe meleagurile noastre. Lumina vieții libere pentru care luptaseră comuniștii.

Ca întreaga tinerețe a patriei

Cînd Ion își trăia anii dintîi ai școlii, pe străzi începuseră să răsune, stîngace dar minunate și dragi, trîmbițele pionierilor. Intîiul semn al unei copilării fericite...

Ion e flăcău în lege acum. A învățat strungărie tot la Steaua Roșie, unde lucrează și taică-său. Impreună pleacă la fabrică dimineața, împreună se întorc acasă. După amiază, de data asta singur, Ion cu servieta la subțioară se duce după alte treburi. Fiindcă da, am uitat să vă spun, Ion e și elev în clasa a X-a la liceul seral. E pasionat de fizică. După ce va termina facultatea, va fi, fără îndoială, un inginer destoinic. Dar nu numai fizica îl pasionează, ci și versurile. Ii place mult Pușchin și are o bibliotecă respectabilă acasă. Face și sport, vrea să fie mereu voinic, sănătos, vesel. Și este. Ca toată tinerețea de azi a patriei noastre.

In bucuriile, în munca și nădejdile fiului, Constantin Scurtu își trăiește anii netrăiți de demult.

★

Mîine, în casa mică o să fie sărbătoare. Familia Scurtu tot în zori se va trezi însă. Mama va pregăti ca de obicei ceaiul pentru toți. Atît că vor pleca trei de acasă. Mama la mijloc, între tată și fiu, mîndră și fericită, în haina de zile mari. Se vor duce devreme, printre primii, să voteze. Pentru viața lor caldă de azi, pentru întreaga viață nouă a patriei. Pentru viața senină a flăcăului casei. Pentru Ion, viitorul inginer, care abia a împlinit 18 ani, care votează pentru prima oară și care o să fie emoționat...

Vasile MANUCEANU

Din vremuri apuse

— D-apoi, ce să vă spun? Doar se știe cum se făceau alegerile în trecut. Cu bîta și cu băutura.

Așa mi-a răspuns tovarășul Dobre Dragomir, îngrijitorul de la Sfatul Popular din Periș, atunci cînd l-am rugat să ne povestească cîte ceva despre alegerile de altă dată. Din '930 de cînd e în serviciul ăsta și pînă azi, oare la puține a fost martor badea Dobre?

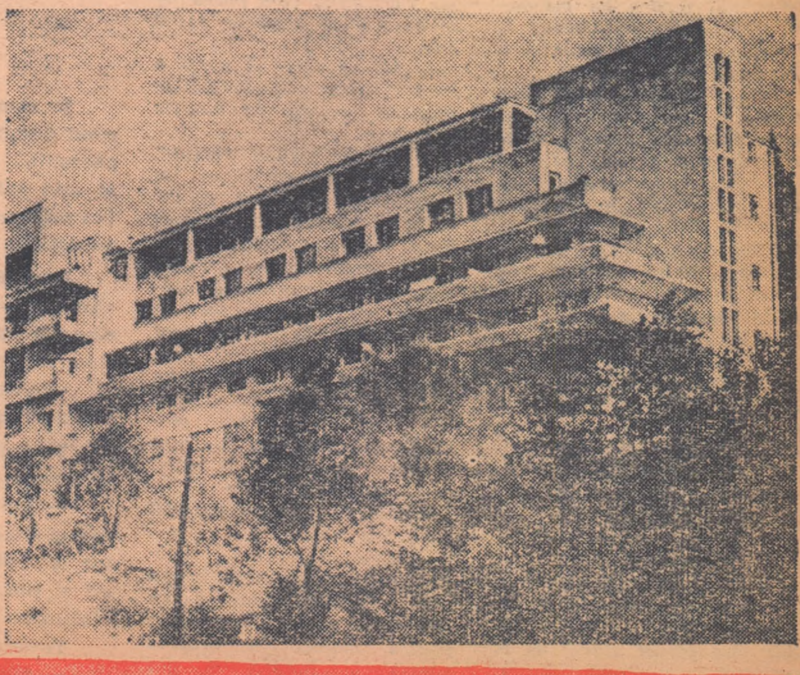
— Pe timpurile acelea erau mai multe partide — a continuat badea Dobre. In comuna noastră Gheorghe Vasilescu, „liberalu'", proprietarul fabricii de teracotă și Butoi Ion „țărănistu'", stăpînul morii din sat, se băteau între ei pentru putere. Dar asta numai în timpul alegerilor. Incolo se înțelegeau bine. Făceau doar cu, (pînă-și „dregea" puțin economia) urma apoi 4 ani Butoi, care avea nevoie de primărie, pentru a-și aranja gospodăria. Pentru asta se luptau ei la alegeri. Cum o făceau? Foarte simplu: cu cîteva săptămîni înaintea alegerilor, o începeau cu promisiunile... Și mai ales opoziția: „Vom face șosele, poduri, școală, spital... vom repara biserica... Iar pășune, cît veți vedea cu ochii. Va înflori satul ca nici odată... Și cine nu ne crede să ne aleagă și o să vadă!"

Dar nu asta hotăra alegerea unora sau a altora ci ziua votului. Se aduceau din București cîte 2—3 camioane încărcate cu „îndrumători". Li se dădea de băut și erau așezați la poarta școlii unde se făcea votarea, cu „electoralele" ascunse sub haină. Cum vedeau pe unul din opoziție, îl „lămureau" pînă cînd era „convins" să renunțe la votare. De frică, mulți țărani, în zilele votării, nici nu ieșeau pe uliță. Aveau grijă cei de la centru să voteze și pentru ei. „Electoralii" loveau nu numai în alegători ci și în boierii candi-tr-un an Zorică Popescu, avocat din București, cand da pe lista liberalilor. Ca să-și asigure voturile, trebuia să fie prezent în sala de votare. Dar cum să pătrundă cînd ușa era păzită de garda țărăniștilor? Vasilescu, omul lui, a găsit soluția: L-a îmbrăcat pe domnu Zorică în hainele nevestei sale și l-a adus într-o șaretă pînă la școală. Puțin uimiți (pe atunci femeile nu votau) cei de la ușă i-au dat voie să intre în sală. Scăpată de zona ciomegelor, „cucoana" misterioasă s-a transformat în candidatul liberalilor. Domnu' Zorică nu s-a ostenit degeaba. Și-a asigurat voturile și, după alegeri, a devenit prefectul județului.

Atît îi vedeau sătenii noștri pe deputații de atunci: la alegeri. După ce erau aleși, nici nu mai dădeau prin sat. Noi cu necazurile noastre, ei cu afacerile lor.

Deputații de azi?... Mergeți prin sat și o să vedeți! O creșă, o casă de naștere, o policlinică și altele de care nici nu îndrăzneam să visăm pe vremea cînd se petreceau cele povestite mai

Pentru oamenii muncii

Un minunat loc de [illegible] pentru oamenii muncii

ÎN AJUN DE ALEGERI

Mîine — alegeri. De pretutindeni, din centrul aglomerat, cu zgomot de maşini şi tramvaie, de pe străduţe liniştite cu portiţe scunde şi gard de verdeaţă, vor porni spre locul de votare mii şi mii de cetăţeni: tineri cu pasul sprinten, care votează pentru prima dată, vîrstnici cu pasul măsurat şi domol, bătrîni cu spinarea încovoiată de ani. Acum, în ajun, e un aer sărbătoresc. Ziarele au titluri cu litera mai mare, radioul emite cîntece vesele, lumina albă şi roşie a placardelor luminoase îndeamnă: „Votaţi candidaţii F. D. P.“.

In acest ajun, un grup de reporteri ai noştri au stat de vorbă cu cîţiva tovarăşi din industrie şi agricultură, punîndu-le întrebarea: „Care e cea mai frumoasă realizare a dv. din ultimii 4 ani?“

- **Aflăm despre „Laminorul“**
- **Metode noi — o brigadă fruntaşă şi... cîteva cuvinte către cititori**
- **Draşoveanu Ion s-a întors**
- **Oameni pasionaţi, muncă pasionată**

Laminorul

— Iovarăşe director, vă rog spuneţi-mi ceva despre „Laminorul“

— Da! Cu plăcere. Vă rog însă să veniţi în... iunie, răspunde directorul noului combinat siderurgic din Roman sau, cum i se mai spune, „Laminorul“.

— In iunie? Dar noi vrem să scriem ce s-a făcut în cinstea alegerilor.

— Cu atît mai mult. Deşi „Laminorul“ nostru nu are nimic comun cu cei mici, în iunie veţi scrie poate ce am făcut în cinstea... zilei copilului.

— Dar... de ce tocmai atunci?

— Atunci va produce întreprinderea noastră prima sa ţeavă.

Cu asta a luat sfîrşit interviul meu cu directorul noului combinat siderurgic — care va deveni „proprietar absolut“ asupra „Laminorului“ numai atunci cînd acesta va fi complet gata pentru producţie. Pînă atunci, de construcţia şi montarea combinatului se ocupă I.C.S.I.M. (Intreprinderea de construcţii).

Şi iată-mă în biroul directorului adjunct al întreprinderii de construcţii, tovarăşul Crişan Marin.

După liniştea din birourile întreprinderii „Laminorul“, aici mi s-a părut că mă aflu într-un adevărat furnicar de oameni, care de care mai grăbiţi. De fapt aveau şi pentru ce să fie grăbiţi. Mi-a povestit tovarăşul Crişan că, în cinstea alegerilor de deputaţi în Marea Adunare Naţională, muncitorii s-au angajat la multe acţiuni.

— Aseară, (25 ianuarie, n.r.), am primit din partea organelor de control dreptul de a aprinde focul la centrala termică. La 3 februarie, în halele „Laminorului“ va fi căldură.

Astă-noapte s-a terminat fundaţia la coşul nr. 2. Angajamentul muncitorilor fusese de a termina fundaţia la 2 februarie.

Despre ajutorul Uniunii Sovietice în construirea „Laminorului“, tovarăşul Crişan mi-a răspuns scurt:

— Tot utilajul este sovietic. Şi acum în întreprindere lucrează specialişti sovietici. De asemeni avem ingineri ca Gh. Gabor, Ştefan Alex., care au studiat în U.R.S.S.

— Şi care sînt principalele rezultate ale muncii dv. în ultimii 4 ani?

— In ultimii 4 ani? Tov. Crişan s-a sculat încet, parcă solemn, de la biroul său şi s-a îndreptat spre fereastră. A dat perdeaua uşurel la o parte şi, fără să-mi mai spună nimic, mi-a arătat Combinatul.

Ninsoarea încetase de mult. Acum, în faţa ochilor îmi apăru în întregime clădirea impunătoare a „Laminorului“. Rămăsei mut de uimire.

S. SIRBU

— Vreţi să ştiţi ce fac? Flacăra albăstruie a aparatului de sudat vă dă răspunsul. In curînd ţevăria va fi sudată!

Obiectivul nostru s-a oprit la blocul în construcţie din B-dul Magheru (Bucureşti) — şi l-a surprins pe muncitorul Gh. Sticlaru.

Şi cercetătorii ştiinţifici ajută patria.

La Institutul de Cercetări neurologice Pavlov din Bucureşti, în faţa electroencefalografului (aparat cu ajutorul căruia se poate cerceta activitatea electrică a creerului).

Tovarăşul Trandafirescu Stelian, maistru cofetar la laboratorul de cofetărie Bucureşti, decorat cu Medalia Muncii, mare specialist în torturi.

„Cam greu să vă spun care e cea mai frumoasă realizare din ultimii 4 ani — a declarat el. E greu de ales cel mai frumos tort dintr-un munte de asemenea produse“.

Tovarăşul Trandafirescu vă oferă tortul pe care-l vedeţi în fotografie. Fiţi politicoşi şi serviţi-vă...

Preşedintele ne povesteşte

Zilele trecute, un reporter al ziarului nostru a luat un interviu tovarăşului Teuşan Ion, preşedintele gospodăriei agricole din comuna Miercurea, raionul Sebeş, regiunea Hunedoara. Redăm mai jos răspunsurile preşedintelui la întrebările reporterului nostru.

Intrebare: Dacă vreţi să ne povestiţi cum s-a înfiinţat gospodăria colectivă şi cîte ceva despre primii înscrişi în colectivă...

Răspuns: La reforma agrară din 1945, mulţi săteni din comuna noastră au primit pămînt. Pînă în 1950, oamenii s-au trudit în toate felurile pentru ca pămîntul lor să dea roade cît mai bune. Uneltele cu care se lucra pămîntul erau însă vechi şi nu dădeau rezultatele aşteptate, aşa că, atunci cînd a venit vestea înfiinţării gospodăriilor colective de prin alte locuri, oamenii au ţinut sfat şi s-au hotărît să-şi unească pămînturile. Il ţin minte şi acum pe Dura Dumitru, tată a şase copii. El s-a înscris printre primii în colectivă. Inainte de asta îşi muncea pămîntul cu tragere de inimă, ca să aibă parte cei de acasă de pîine destulă. Dar toamna, cînd culegea roadele, se trezea că nu poate să-şi cumpere nici măcar o pereche de pantaloni cu care să şi-i înlocuiască pe cei vechi, peticiţi.

Intrebare: Şi cum trăieşte acum familia lui Dura Dumitru?

Răspuns: Dura Dumitru este printre cei mai vrednici brigadieri ai colectivei. Abia în colectivă munca lui a dat roadele aşteptate. Familia lui are şi pîine destulă şi a reuşit să se mute într-o casă nouă. Dura Dumitru şi-a cumpărat radio şi s-a îmbrăcat cum înainte numai primarul era îmbrăcat. Cînd şi-a construit casa, a avut grijă să-şi facă şi un hambar nou, unde să-şi depoziteze cerealele şi celelalte bucate, răsplata muncii lui în colectivă. Dura Dumitru nu este singurul colectivist care şi-a construit casă şi şi-a cumpărat radio. Ca el mai sînt mulţi.

Intrebare: Care au fost realizările cele mai de seamă de la înfiinţarea gospodăriei şi pînă astăzi?

Răspuns: Gospodăria colectivă s-a înfiinţat în luna mai 1950. La început au intrat în colectivă 72 de familii. Aveam atunci 140 ha de pămînt, 6 vaci şi 4 cai. Astăzi colectiva are 162 de familii şi 463 ha de pămînt. Din veniturile colectivei s-au putut cumpăra 30 de boi, 20 vaci, 15 cai, 10 scroafe şi 400 oi. S-a terminat un saivan pentru 600 de oi şi construcţii pentru 50 de capete de bovine. Mult s-au bucurat colectiviştii cînd au cumpărat camionul Molotov. Se învîrteau pe lîngă el ca nişte copii. Mai avem noi multe planuri, pe care curînd le vom realiza. Colectiva noastră înfloreşte pe zi ce trece. Am avut cazuri cînd unii colectivişti au ascultat minciunile duşmanului şi au părăsit colectiva. De exemplu Draşoveanu Ion. Draşoveanu Ion a venit înapoi peste puţin timp. El şi-a dat seama de greşeala lui şi noi l-am reprimit. Acum colectiviştii îşi iubesc mai mult ca oricînd colectiva. Aceasta, pentru că traiul multor familii din colectivă s-a schimbat simţitor spre bine.

Reporterul: Vă mulţumesc în numele ziarului „Scînteia pionierului“ şi vă urez noroc şi belşug.

Elena DRAGOŞ

Colectiv tînăr

Intrăm pe poarta largă a fabricii de confecţii Gh. Gheorghiu-Dej.

In încăperea lungă, luminoasă, cu mese încărcate de pînzeturi, ne întîmpină tovarăşa Sabina Manu, care răspunde de colectivul de creaţii pentru copii. Ne primeşte cu un zîmbet vesel, deschis.

— Vă rugăm să ne vorbiţi despre cea mai frumoasă realizare a dv. din ultimii patru ani.

— Ultimii patru ani? Dar colectivul nostru îşi măsoară vîrsta abia cu lunile! E încă foarte, foarte tînăr. N-a împlinit anul.

Totuşi nu pot să uit ziua cînd am prezentat în cadrul unei expoziţii colecţia noastră de modele pe 1957.

— Ce fel de modele? Nu am putea să le vedem?

Intr-o clipă, pe masă îşi fac loc costumaşe de catifea de un albastru delicat, cu bluză albă, strălucitoare, rochiţe roşii cu guleraş tivit frumos, cu broderie.

— Iată, astea-s numai o parte din modelele prezentate. In general am vrut ca modelele să fie frumoase, aşa ca băieţii şi fetele noastre. Şi am mai vrut să fie variate practice şi potrivite cu vîrsta fiecăruia. Pe lîngă toate astea, să coste şi ieftin.

— Şi rezultatul?

— Modelele au plăcut... Dacă treceţi pe la magazinul „Trei ursuleţi“, o să le găsiţi. Am plecat atunci de la expoziţie bucuroşi, cu zeci de planuri pentru viitor.

— Vorbiţi-ne numai despre cîteva din ele.

— Iată: modelele de primăvară sînt gata şi le veţi găsi curînd la magazine. Pregătim acum o colecţie de modele de vară, rochiţe de plajă uşoare, costume băieţeşti de pînză, pantaloni trei sferturi model „pescar“ şi multe altele. Vă spun drept că noi socotim această colecţie un succes, deşi n-a fost încă aprobată de Ministerul Industriei Uşoare şi nu ne va fi uşor să-i convingem pe cei de la minister. Apoi prin recentele hotărîri ale Partidului vom putea face o serie de produse extra plan.

— Mi se pare că aveţi o muncă foarte plăcută. Să te gîndeşti mereu la modele frumoase...

— Da, o muncă plăcută, dar de loc uşoară. Ni s-a întîmplat de multe ori să lucrăm la un model mai mult timp şi apoi să renunţăm. Uneori facem modificări care cer o muncă migăloasă. Modelele noi le urmărim la croială, apoi la probele care se fac cu diferiţi copii. Trebuie să ştiţi că pionierii ne ajută şi pe noi. La şcoala din Panduri, la Palatul pionierilor, avem copii pe care probăm modelele.

— Am vrea acum să le comunicaţi ceva deosebit cititorilor noştri.

— Ceva deosebit?... Spuneţi-le că utemiştii de la noi din fabrică muncesc cu mult drag la îmbrăcămintea pentru copii... Şi uraţi-le succes la învăţătură din partea noastră a tuturor celor de aici.

B. CARAGIALE

Penicilină romînească

In urmă cu vreo opt-nouă ani, miraculosul medicament numit penicilină era aproape o raritate. Cu timpul, penicilina de import a început să se găsească mai des şi mai ieftin. Adevărata mare binefacere a fost însă construirea — la Iaşi — a primei noastre fabrici de penicilină.

Intre două consfătuiri de producţie, reuşim să adresăm întrebarea noastră şi tovarăşului B. Cojocaru, director-adjunct al Fabricii de penicilină din Iaşi. Aşa dar:

— Care este cea mai de seamă înfăptuire a întreprinderii dv. în ultimii 4 ani?

Tovarăşul Cojocaru tresare uimit, apoi zîmbeşte şi-şi întregeşte răspunsul c-un gest larg:

— Păi .. însăşi fabrica... toată fabrica! Construirea şi darea ei în folosinţă fac parte din roadele acestor 4 ani! Mai mult, trebuie să ne mîndrim amintind că şi oamenii noştri, inginerii noştri, şi-au început specializarea deplină în acelaşi timp cu naşterea fabricii!

Tovarăşa ingineră Monica Niţescu intervine:

— Ştiţi, sîntem fericiţi că, de la bun început, penicilina produsă de noi s-a dovedit de o înaltă calitate. Ea e foarte preţuită şi în străinătate. Exportăm penicilină produsă de fabrica noastră în Iugoslavia, de pildă, şi avem o comandă din Grecia... In clipa de faţă ne pregătim să producem aureomicină şi, într-un viitor apropiat, streptomicină.

— Aveţi planuri mari... şi îndrăzneţe!

Obrajii tinerei inginere se colorează uşor:

— Adevărat .. Dar le vom înfăptui totuşi. Ca să economisim timp şi bani, ne vom strădui să adaptăm actuala instalaţie de penicilină şi pentru fabricarea altor produse.

— Şi astfel fabrica nu va avea nevoie de prea multe investiţii din afară! completează victorios tovarăşul Cojocaru. Noi cei de aci... noi...

Dar tovarăşul Cojocaru nu-şi isprăveşte vorba. Se vede că nu iubeşte lauda de sine. Deci să sfîrşim noi fraza începută de el, întregind-o cu un citat din cele spuse de inginerul ceh Smolek, de la fabrica de antibiotice din Praga, sosit la fabrica din Iaşi într-un schimb de experienţă: „Oamenii dv. sînt pasionaţi de munca lor. Sînt competenţi şi bine repartizaţi. Ţinînd seama că dispuneţi de astfel de oameni şi văzînd rezultatele minunate obţinute într-un timp atît de scurt, sînt sigur că vă veţi dezvolta surprinzător de repede pe făgaşul unei producţii de cea mai bună calitate“.

Al. O. ZOTTA

POȘTA REDACȚIEI

26 ian — 2 feb. 1957

Cercul nostru de muzică

Vreau să-ți trimit o veste bună din unitatea noastră: a luat ființă primul cerc de muzică din școlile orașului Bacău.

In cadrul cercului discutăm probleme de istoria și teoria muzicii. De exemplu: caracteristicile muzicii populare romînești, cine a pus bazele unui anumit gen muzical, etc. In prima ședință a cercului s-a vorbit despre o parte din viața și opera marelui nostru compozitor George Enescu.

La a doua intîlnire am discutat despre cîțiva intemeietori ai muzicii clasice și despre caracteristicile operei bufe.

Pentru aceasta am alcătuit o bibliotecă a noastră cu cărți și broșuri despre muzică.

Elena ROTARU
unit. nr. 14, Școala de 7 ani nr. 8 — Bacău

Desen de: Alexandru PRODAN cl. a III-a B. Roșiorii de Vede

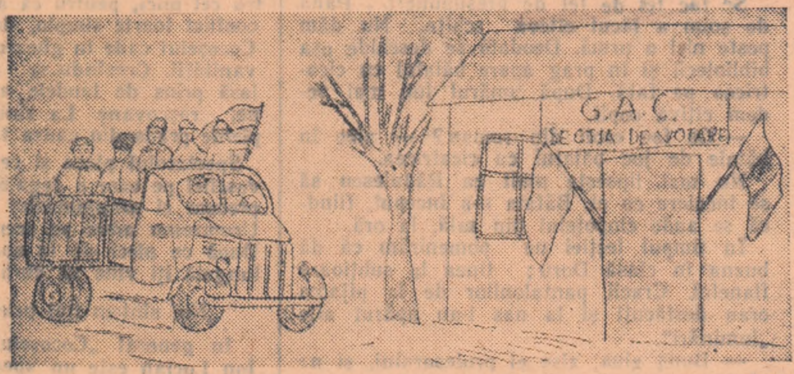
Despre o gazetă de perete și un articol

Abia începuse anul școlar, și la rubrica „Umor" a gazetei noastre de perete a apărut un articol însoțit de caricaturi. Nu-l scrisese un medic, dar articolul critica purtările citorva pionieri din școala noastră, stabilind „diagnosticul" și dînd rețete pentru „însănătoșire". Pînă aici nimic deosebit. Numai că... de aici încep peripețiile gazetei de perete. Articolul a stat un timp la gazetă, a fost citit de toți pionierii și a venit vremea să fie schimbat. Toți eram curioși să vedem despre ce scrie în noul articol. Și ne-am îmbulzit să-l citim. Dar am rămas dezamăgiți. Era același articol, cu mici schimbări.

„Ei, nu-i nimic, ne-am zis, se mai intîmplă. In numărul viitor o să fie ceva mai nou".

Vremea a trecut repede. A trecut și anul 1956 și iată-ne în 1957. Acum o săptămînă, la buclucașa gazetă a apărut în sfîrșit al treilea articol. Și acesta seamănă cu primul. Numai că... este scris pe o foaie de bloc de desen și este colorat. Ce aveți de spus despre activitatea gazetei noastre de perete?

Adrian MIHAIESCU
Școala medie mixtă nr. 2 Rm. Vîlcea, reg. Pitești

Desen de: Viorel G. CRISTEA cl. a II-a Giurgiu, reg. București

După viscol

Timp de două zile viscolul n-a mai contenit, troienind toate drumurile cu zăpadă.

Cînd totul s-a liniștit, Sfatul Popular al orașului a îndemnat pe fiecare cetățean să curețe zăpada pentru a ușura circulația mașinilor.

Noi, toți pionierii și utemiștii din școală, am făcut rost de lopeți și am plecat să desfundăm drumul de la marginea orașului. După cinci ore de muncă, zăpada era curățată pe o porțiune destul de mare. Cel mai bine au lucrat pionierii Bucevschi Marin și Habuer Ion.

Vasile HRENCIUC
cl. a VIII-a
Școala medie mixtă-Siret
reg. Suceava

Dragă redacție,

Miercuri, 23 ianuarie, la Căminul cultural a venit tovarășul Romulus Zăroni. Tovarășul director ne-a spus că el e candidatul Frontului Democrației Populare în raionul nostru. A venit și a stat de vorbă cu oamenii. Un grup de pionieri în frunte cu mine i-am dat flori și i-am urat bun venit.

Dînsul ne-a strîns mîna și ne-a urat să creștem mari. Cît am stat în sală am auzit cum a pus la cale cu oamenii ca să aducă lumină electrică în sat și să termine căminul cultural cel nou. Noi am fost tare bucuroși pentru că vom avea unde da serbări și vedea filme.

Tot dînsul ne-a spus că viața noastră va fi și mai bună, că toți copiii care vor învăța bine vor primi burse. De asta mi-a părut bine pentru că am un frate la facultate și o soră la școala pedagogică și știu ce bine e să ai bursă. Cînd voi fi și eu mare vreau să am și eu bursă. Tot tovarășul Romulus Zăroni a vorbit despre ce se va face în viitor pentru noi, pentru tineri și pentru părinții noștri. Cînd m-am dus acasă l-am rugat pe tata să voteze pe Romulus Zăroni și el mi-a spus că votează candidații F.D.P. Mi-a părut bine și i-am mulțumit. Dragă redacție, spune și tu, să nu te bucuri cînd ai un tată așa bun?

Să-mi scrii dacă am dreptate cînd zic că este cel mai bine să voteze pe candidații F.D.P.

Cînd o să fiu mare pe ei o să-i votez.

Elena ARSENE
cl. a IV-a
Școala de 7 ani, Lăpușnic, reg. Hunedoara

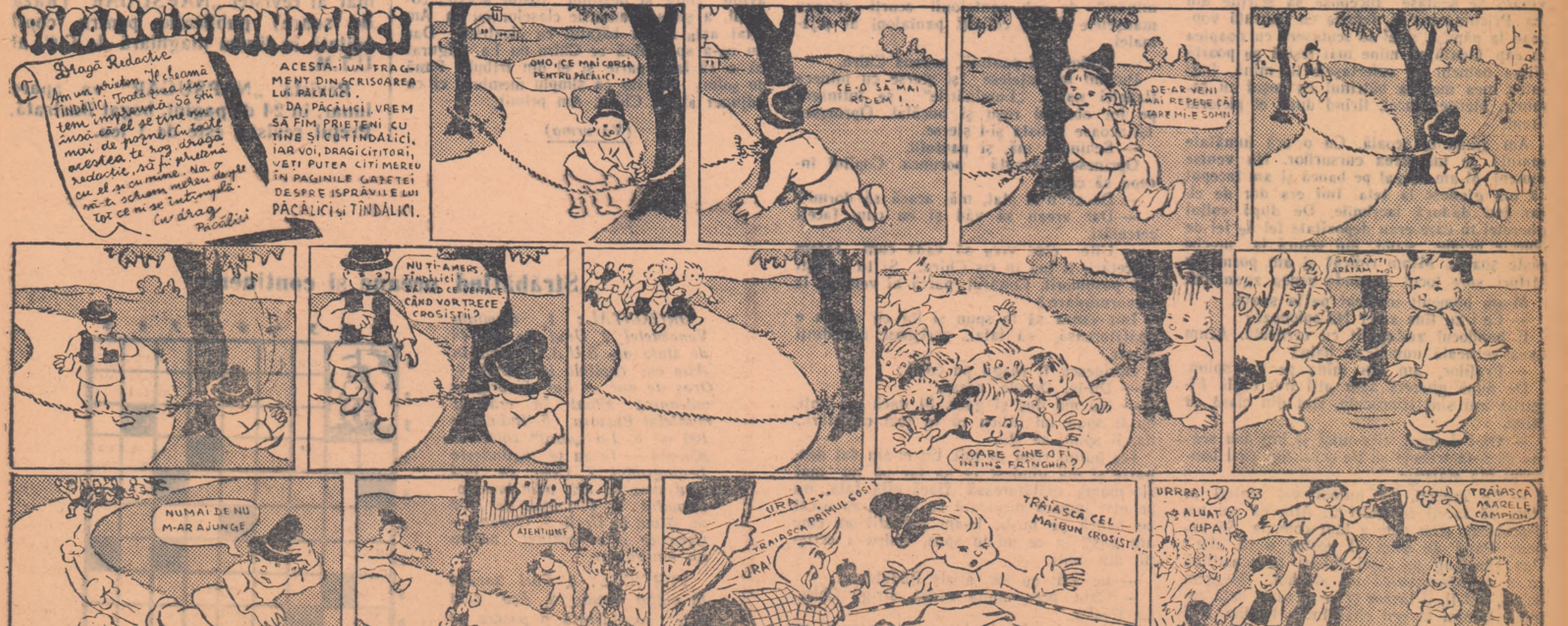
Rondelul iernii

Bătrîna iarnă, promoroacă
Incepe din fuior să toarcă.
Incet, încet, s-așterne pe cîmpie
Covorul de zăpadă argintie.

Copiii-n drum la joacă ies,
Se-aleargă prin omătul des,
Și-afară, iată, iarăși parcă
Incepe din fuior să toarcă
Bătrîna iarnă, promoroacă

Incet, încet s-a prins zăpada
Și parcă de argint e strada.
Bătrîna iarnă, promoroacă
A încetat acum să toarcă.

Paul CRUCEANA
cl. a VIII-a
Școala medie nr. 1 Pitești

Nicuţă Tănase

Acţiunea P. 1500

(Continuare din nr. trecut)

Discuţia s-a terminat cu primirea a încă trei membri în colectivul ce trebuia să-l descopere pe făptaş. Eram tare curios, mă gîndeam cum o să decurgă cercetările. Am aflat că Chiru e specialist în astfel de probleme.

Mama s-a mirat foarte tare a doua zi de dimineaţă că m-am sculat şi eu odată cu ea.

— De ce te-ai sculat aşa cu noaptea în cap? Mai culcă-te, Victoraş.

— Nu mă mai culc.

Am ajutat mamei să aducă de la cişmea cazanul plin, ochi, cu apă. L-am pus pe trei cărămizi. Pînă a fiert ceaiul din ibric i-am povestit mamei despre dispariţia colecţiei şi despre tribul Pană de şoim. In timp ce eu beam ceaiul, mama a scos de sub pat o legătură mare cu rufe. A ieşit cu ea spre magherniţa ce o botezasem bucătărie.

Din legătura cu rufe a căzut o foaie de hîrtie. Am ridicat-o. Am despăturit-o şi am apucat să citesc. Era scrisul mamei, scris mare, cu litere făcute ca de copil de clasa întîi. Era un fel de inventar:

1) Madam Vidrighin:
— 6 cearşafuri.
— 4 feţe de pernă.
— 5 feţe de masă olandă.
— 3 cămăşi de noapte.
— 6 prosoape.
2) Madam Anghelescu:
— 8 cămăşi bărbăteşti
— 6 izmene.

Am auzit paşi. Venea mama. Am împăturit hîrtia şi am pus-o pe masă. M-am uitat în ochii ei.

— Ce-i, Victoraş?

— Nimic, mamă.

A luat de pe poliţă un codru de săpun de rufe, o pungă cu sodă şi a dat să iasă.

— Mamă, a căzut din legătura de rufe bucata asta de hîrtie.

I-am întins-o. Mama a tresărit.

— Bine că n-am pierdut-o.

— Ce-i aia, mamă?

— O hîrtie.

Şi a ieşit. Am băut ceaiul, mi-am luat ghiozdanul şi m-am dus la bucătărie s-o sărut. M-am uitat la rufe, nu erau ale noastre, am înţeles. Mama e spălătoreasă. N-am văzut nimic rău în asta, dar nu ştiu de ce mi s-au umezit iar ochii. Am sărutat-o cu sete pe mama şi am ieşit.

In camera alăturată omul care cînta la vioară se sculase. Incepuse să scîrţiie din ea. Prichindelul şi femeia cu albeaţă vopseau la păpuşi, şi ei se sculaseră cu noaptea în cap. Odată cu mine mai ieşiră pe poartă cîţiva oameni cu sufertaşele în mînă. Inaintea mea mergea bătrînul cu coşul cu seminţe. Mergea încet, tîrînd după el piciorul drept.

Am ajuns la şcoală. Cu o oră jumătate înainte de începerea cursurilor. Nu venise nimeni. M-am aşezat pe bancă şi am început să mă gîndesc la tata. Imi era dor de el. Iar îmi dădură lacrimile. De după colţul gheretei în care erau depozitate fel de fel de obiecte de-ale şcolii, îmi veniră la ureche nişte şoapte. M-am ridicat şi am pornit în vîrfuri spre locul de unde venea zgomotul.

M-am pomenit înşfăcat pe la spate.

— Ce-i cu tine aici? Ne spionezi?

E bondocul zmîngălit cu cerneală. Acum avea cerneală numai pe haină

— Fraţilor, am pus mîna pe un spion.

De după gheretă apar alţi trei copii. Figurile îmi sînt cunoscute, sînt din clasă cu mine.

— Dă-i drumul, zice unul şi îmi dau seama că ăsta trebuie să fie şeful lor, căci bondocul mă slăbeşte.

— Ce credeţi, că numai voi sînteţi în stare să faceţi cercetări?... Află că noi am descoperit, ştim cine a luat colecţia. Să vedem, Pană de şoim al vostru o să afle? Pun rămăşag pe cinci tuburi de plastilină că o să născocească un alt hoţ... Mergem acasă, băieţi, îi lăsăm şi pe ei să-şi bată capul... Venim la opt cînd încep lecţiile Da' gura! Nu scoate nimeni o vorbă.

Mie nu-mi mai ardea de cercetările lor: „Mama e spălătoreasă", dar mă pomenesc întrebînd:

— Ştiţi cine a luat colecţia?

— Ştim.

— Şi de ce nu ne spuneţi?

— Ca să nu mai facă altădată pe deşteptul Pană de şoim.

Şeful lor spune Pană de şoim în bătaie de joc. Şeful ăsta are o cicatrice mare pe toată faţa. Am aflat mai tîrziu că se arsese într-o noapte de Anul Nou. Căzuse peste el pomul cu jucării care luase foc de la luminări.

M-au lăsat singur. N-au vrut să spună cine furase colecţia. După cîteva minute apăru Rădulescu. Avea urdori la ochi, semn că nu se spălase. Căsca. Puţin mai tîrziu auzim în stradă un semnal. Rădulescu fluieră şi el în acelaşi fel şi pe poartă intră Chiru. Ultimul a venit Oprinescu de mînă cu un copil de vreo cinci ani.

— Cu ăsta ce e? întrebă foarte grav Chiru

— S-a ţinut după mine, n-am avut de lucru şi aseară i-am spus că astăzi de dimineaţa întreprindem nişte cercetări. N-a dormit toată noaptea. Mereu mă trezea şi mă întreba cît e ceasul. S-a ţinut după mine, ce era să fac?

Ţîncul avea pantofii de tenis încălţaţi deandaratelea, din nas îi atîrnau două „luminări", de sub pantalonii scurţi atîrnau manşetele de la ceilalţi pantaloni ai pijamalei

— Schimbă-ţi pantofii, ordonă Chiru.

Puştiul nu înţelese. Işi şterse cu mîneca flanelei nasul. „Luminările" se întinseră pe tot obrazul roşu şi bucălat. Oprinescu îşi scoase batista şi-l şterse.

— Schimbă, mă, şi pantofii.

Oprinescu execută porunca. Copilul începu să caşte.

— De ce n-ai stat, mă, acasă să dormi?

— Dar vreau să văd şi eu cum faceţi cercetări.

— Uite cine vrea să vadă cum facem cercetări, îl luă în rîs Chiru... Şi tu ce eşti aşa posomorît, Condruţ, parcă ai veni de la înmormîntare?

Imi venea să le spun şi lor că mama e spălătoreasă, că tata... scrîşnesc din dinţi şi tac.

Oprinescu îl roagă pe copil:

— Du-te, Dorule, acasă.

— Nu mă duc şi gata. Şi dacă mă baţi, eu îi spun lui tăticu că tu faci cercetări... da, îi spun, să ştii.

I-a bufnit rîsul pe toţi. Eu m-am dat deoparte şi mă gîndesc ce să fac să nu mai fie mama spălătoreasă. Dacă află tata, nu se mai împacă niciodată cu noi. L-au urcat pe bancă pe puşti, le-am povestit pe cine am găsit şi ce mi-au spus. Chiru a scrîşnit din dinţi.

— Le arăt eu lor, a zis Rădulescu.

— Gata, prea multă vorbă, strigă Chiru. La treabă

Scoase un caiet de desen, un creion şi ne chemă spre spatele şcolii. L-am strigat şi pe Doru. Dar Doru adormise în bancă. Moţăia. L-am întins, i-am pus sub cap flanelul lui frate-său şi am alergat după Chiru.

— Aici e sala bibliotecii, nu?

— Da.

— Ia pune-te unu capra.

S-a aşezat Rădulescu. E cel mai solid. Chiru s-a urcat pe el. Ii aud vocea.

— Fereastra asta n-a fost forţată. Inseamnă că răufăcătorul n-a intrat pe aici.

Apare după colţ, cu un retevei în mînă, bătrînul intendent.

— Ce faceţi aici, mă, neastîmpăraţilor?

Chiru sare jos de pe Rădulescu şi-l lămureşte pe om că nu facem nimic rău şi că sîntem în căutarea hoţului care a furat colecţia. A trebuit ca Dinu să repete tot ce a spus Pană de şoim, întrucît bătrînul nu înţelesese mai nimic. Chiru vorbea de data asta şi mai repede. Intendentul ne lăsă să continuăm cercetările şi porni să-şi vadă de treburile lui.

Rădulescu se făcu iar capra pe cealaltă fereastră. Nici asta n-a fost forţată.

— Inseamnă că banditul a forţat broasca.

Intrăm în şcoală. De data asta Rădulescu, care se pricepea la lăcătuşerie, nu ştiu de unde, are însărcinarea să controleze broasca.

— N-a fost forţată nici broasca, zise sigur de sine, ca un om care-şi cunoaşte bine meseria.

Cerem cheia de la bibliotecă intendentului. Ne-a dat-o. Chiru s-a aşezat la masă.

— Acolo a fost colecţia, nu?

— Da, încuviinţează Oprinescu.

Se fac fel de fel de presupuneri. Pană de şoim a făcut cîteva schiţe. Nu dăm peste nici o urmă. Deodată se deschide uşa bibliotecii şi în prag apare băiatul cu cicatricea pe faţă. După umărul lui, mai vedem cîţiva copii.

— Ce fac eroii din roman? — zice în bătaie de joc băiatul cu cicatricea.

Nu mai lipseşte mult ca Rădulescu să se încaiere cu ei. Bătaia n-a început, fiindcă se aude clopoţelul din sală, la oră.

In timpul lecţiei ne pomenirăm că dă buzna în clasă Doru; ţinea la subţioară flanelul. Cracii pantalonilor de la pijama erau desfăcuţi şi la nas i-au apărut alte „luminări".

— Bună ziua, zise el profesorului, şi ne căută pe noi din priviri.

— Bună ziua, îi răspunse mirat profesorul. Pe cine cauţi?

— Am venit să văd cercetările...

Clasa începu să rîdă. Dinu se ridică în picioare şi povesti profesorului ce se întîmplase. Profesorul îl luă de subţiori pe Doru, îl ridică şi-l duse în bancă lîngă Oprinescu. Apoi continuă lecţia. Doru n-a scos nici o vorbă.

La prînz am aflat de soarta colecţiei. Nu fusese furată. Ci noua îngrijitoare, neavînd ziare şi neştiind rostul acestei colecţii, a şters geamurile claselor cu ea. Am aflat asta de la băiatul cu cicatrice. Dar nu ne-a spus pînă ce Chiru nu l-a asigurat că o să facă parte şi el din tribul Pană de şoim, dar nu ca simplu membru, ci ca adjunct al lui Chiru. Am primit.

(Va urma)

Un spectacol vesel

La piesa „Cocoşelul neascultător" dă năvală de fiecare dată un public de prichindei, căci, după cum arată şi titlul, este o piesă pentru cei mici. Vă spun drept că de aceea nu m-a mirat deloc întîlnirea cu o fetiţă care venise la spectacol cu păpuşa.

Asta nu înseamnă că piesa nu poate fi văzută şi de cei mari. Dar s-ascultăm şi vom vedea de ce.

...Intr-o căsuţă, undeva, în pădure, locuiesc în bună prietenie un urs, un motan şi un cocoşel. Chiar din primul tablou, cîntînd o melodie veselă ei se prezintă:

„Noi sîntem trei prieteni buni,
„Inaintea voastră locuim aicea toţi,
„In căsuţa noastră".

Toată povestea începe din momentul cînd vulpea cea vicleană îl fură pe bunul şi drăguţul cocoşel. Cocoşelul stîrneşte simpatia spectatorilor şi tuturor le pare rău cînd el, încrezător în vorbele linguşitoare ale vulpii, iese din căsuţă şi se lasă prins. Prietenii însă îl vor scăpa din ghearele vulpii. Chemaţi de urgenţă la telefon, vin să-l ajute un urs, un motan, o familie de iepuraşi.

Sînt pline de haz peripeţiile lor pînă la salvarea cocoşelului. Nu vi le povestesc pentru că n-ar avea rost. Veţi merge şi veţi vedea. Vreau numai să vă spun că în piesă o să-l întîlniţi şi pe domnul corb, în chip de poştaş. Este acelaşi corb pe care vulpea l-a păcălit odată şi i-a luat caşul.

Spuneam că acesta este un spectacol pentru cei mici, pentru că avem de-a face cu un conflict foarte simplu, dar nu lipsit de miez. Cocoşelul cade în ghearele vulpii din pricina vanităţii. Crezîndu-se mare cîntăreţ, el se lasă prins de laudele mincinoase ale vicleniei roşcovane. La rîndu-i, vulpea îşi va pierde prada din cauza lăcomiei.

Spectacolul place şi celor mari din pricina veseliei pe care o degajă. Momentele de haz, precum şi aranjamentul muzical al lui Paul Urmuzescu aduc pe scenă multă vioiciune. După ce pleci de la spectacol, vreme îndelungată îţi vine să cînţi:

„Noi sîntem trei prieteni buni"...

In general „Cocoşelul neascultător" de Ion Lucian este un spectacol care te umple de voie bună. Mergeţi şi-l vedeţi. Teatrul Municipal vă aşteaptă.

C. B.

O nouă revistă pentru copii

Zilele trecute a apărut primul număr al revistei „NAPSUGAR" (Rază de soare) publicaţie pentru copii editată în limba maghiară de C.C. al U.T.M.

Revista „NAPSUGAR" va apare lunar, în 24 de pagini, bogat ilustrată. Preţul revistei este de 1 leu.

JOCURI

Străbătînd oceane şi continente

ORIZONTAL: 1. Capitala Venezuelei. 2. Unul din cele 48 de state ale S.U.A. 3. Stat în Asia cu capitala la Beirut. 4. Oraş de aur — Lac de origine vulcanică situat în craterul muntelui Puciosu. 5. Indică — 100 m² 6. I-a „dorit" călătorie plăcută — In ea se oglindeşte Leningradul. 7. Ceea ce faci cînd vrei să afli adîncimea oceanului. 8. Vîrf înalt de 1586 m. situat în Urali. 9. Ciolan. — Ceea ce este rechinul pentru un naufragiat.

VERTICAL: 1. Port suedez la golful Botnic. 2. Aşa cum este considerată o pasăre pe cale de dispariţie. 3. Port romînesc la Dunăre. 4. Crocodili din Amazon. 5. Port însemnat al Marocului. — Animal specific tundrei. 6. Stofă ţărănească — A însufleţi. 7. Serveşte la băutul apei. — Emil Marinescu 8. Posed — „Cum stăteam pe ţărm, văzui cum apa ... cu furie spre uscat". 9. Pustiu în Africa. — Jumătate de bric.

Cuvinte rare: UMEO — IREMELI

